

Begunstigelse, og dersom det ærede Medlem tror, at der kommer gunstigere Tider, saa lad os vogte os for at komme ind paa Begunstigelse, lad os vogte os for at betræde den Vej. Det kan ske om et Aar eller to, og er først nye Fabriker anlagte i Genhold til den bestaaende Lov, saa vide vi, hvor vægtigt et Argument det er: Denne Lov har rigtignok kaldt sig midlertidig, men vi se jo af den lille Lov om Godtgjørelse ved Udførslen af Spiritus, at det ikke betyder Meget, om den er givet paa 4 eller 5 Aar. Meningen var dog at forlænge den, og det vil ogsaa ske her; dette vil man gjøre sikker Regning paa, og Fordringen vil komme. Lad mig endelig spørge det ærede Medlem, om han virkelig tror, at det er Sukkerroernes Skyld, at vi have lært at dyrke Foderroer. Jeg kjender ikke lollandste Forhold; maaste de ikke der have lært at dyrke Foderroer, før end de have lært at dyrke Sukkerroer, og det undrer mig ikke, fordi i det Hele taget Dyrkingen af Foderroer ikke er saa særdeles gammel, og Dyrkingen af Roesukker her i Landet er jo kun en 15 à 16 Aar gammel, og den er ikke ældre der end i den øvrige Del af Landet. Men det ærede Medlem maa ingenlunde tro, at vi paa Sjælland eller Fyen og overhovedet i de bedre Dele af Landet ikke ogsaa der dyrke Foderroer, vi have ikke lært det af Vokstterne, og vi have ikke lært det af Sukkerroedyrkerne. Det er ikke Tilfældet. Vi følge dog ogsaa med paa vor Maade, om vi end ikke — heldigvis — ere fulgte med ind i den forseilede Spekulation. — Lad mig slutte med, hvad jeg beghynte med at sige: Lad os ved Afstemningen over Vindringsforslagene til dette Forslag have for Øie, at vi ikke sætte Brændevinsbrænderiloven paa Spil, men det gjøre vi, dersom vi følge Mindretallet i dets Hovedforslag, og det gjøre vi, dersom vi følge den ærede Minister i hans Fordring om Bibeholdelse af §§ 1 og 3.

Finansministeren (Estrup): Den ærede Ordfører er ikke berettiget til at kalde det en Fordring, jeg har stillet om, at der i Loven skulde optages en Begunstigelse for den indenlandske Sukkertilvirkning mod en tilsvarende Kompensation eventuelt ved en Maistold. Jeg har udtrykkeligt, forrige Gang jeg havde Ordet, sagt, at jeg kan modtage Loven, som den er, men at jeg anbefalede at gaa videre i Retning af at hjælpe paa Sukkerfabrikationen og at gaa videre i Hjelpen til Landbruget ved at lægge Told paa Mais. Jeg anbefalede dette, men jeg har ikke stillet det som en Fordring for at modtage Loven. Naar det ærede Medlem for Maribo Amts

4de Valgfreds (Clausen) angav, at det Vindringsforslag, der er stillet under Nr. 4 om, at ved Udførsel af indført Sukker godtgjøres Indførselstolden, kun vil være til Fordel for Andelsfabriken, saa er det jo en fuldstændig Misforstaelse. Det vilde kun være rigtigt under den Forudsætning, at de andre Fabriker havde en saa god og let Afsetning af deres Produkt til de indenlandske Sukkeraffinaderier, at de ikke trængte til nogen anden Afsetning, men det er jo aldeles ikke Tilfældet. Ærede Medlemmer maa jo vistnok vide, hvilke umaadelige Masser af Sukker de danske Sukkerfabriker ligge inde med, og at det altsaa ogsaa for dem vilde være af stor Betydning, om de ved en Udførselspræmie kunne faae en lettere Afsetning for deres Varer. Naar jeg altsaa før udtalte mig om Vindringsforslaget under Nr. 4, var det ingenlunde som tagende alene Sigte paa Andelsukkerfabriken paa Falster, men som tagende Sigte paa den Kalamitet, som vore Sukkerfabriker i det Hele lide under, og de andre maaste mere for Dieblisset end Andelsfabriken paa Falster, nemlig den Kalamitet ikke at kunne afhænde deres Produkt. Jeg skal ikke modsigte den Betragtning, at Indførselen af fremmed Sukker maa dække Udførselen af dansk Sukker med Udførselspræmie, og at der altsaa for saa vidt ikke vil være noget direkte Pengeoffer fra Statens Side, saa længe, vel at mærke, den indenlandske Sukkerproduktion ikke dækker et større Beløb af Forbruget, end den for Dieblisset gjør; men der vil alligevel være et Offer forbundet dermed, og jeg vil tilstaa, at for mig er det allerede et betydeligt Offer leilighedsvis og undtagelsesvis at komme ind paa at betale Udførselspræmie. Det er Noget, som mig bekjendt ikke tidligere har været Tilfældet paa noget Punkt, og jeg betragter i Virkeligheden det som et reelt Offer at bringe, at bryde sit gamle Princip af Hensyn til en dieblittelig Kalamitet. Og hvorfor betragter jeg det som et Offer? Fordi det selvfølgelig vil blive vanskeligt senere at staa imod, naar andre lignende Forhold komme frem. Det er ogsaa Grunden, hvorfor jeg anbefaler, at, naar man vil bringe Offeret, man saa i alt Fald begrænser det i Tid. Pengeofferet, der er forbundet dermed, er jo i ethvert Tilfælde ikke af den Betydning, at jeg vil stille en Fordring om Kompensation derfor. I den Grad veie vi det dog ikke paa Guldvægt. Havde det været Tilfælde, vilde jeg ikke have kunnet betragte den Brøt af en Øre paa Brændevin for tilstrækkelig Kompensation for Nedgangen i Stibsafgiften, det veed den ærede Ordfører meget godt. Altsaa har det ikke været min Mening, da jeg før talte om Kom-